

Спѣхме съ Дико подъ една черга. Той заспа, щомъ сесви до мене. Но мене не ме хващаше сънь — бѣхъ дълбоко потресенъ отъ своята постъпка. Нѣкакъвъ камъкъ тежеше на гърдитѣ ми. Задушаваше ме, потѣхъ се отъ вътрешенъ огънь, въртѣхъ се, пѣскаха отъ мжка. Сутринта станахъ последенъ. Нито ми се ядѣше, нито ми се играеше.

— Бе, синко, ти си боленъ, я върви да си легнешъ! — рече ми баба и ме заведе въ одаята. Цѣлъ день лежахъ подъ чергата. Влизаха, излизаха, при казваха, но азъ се правѣхъ на заспалъ. Не ме викаха за обѣдъ. Но тъкмо тогава азъ извардихъ време да стана, да отида при иконостаса, да взема своето яйце и да оставя откраднатото. сърдце на баба.

— Щомъ забиятъ срѣдъ нощъ камбанитѣ, ще ви събудя, — увѣряваше ги тя.

— Ами Цака ще събудишъ ли? — запита я Дико, който се мушкаше подъ чергата до мене.

— И него ще събудя. Той е вече здравъ. Прекръстете се и лѣгайте!

Разбрахъ, че тя бѣ видѣла на иконостаса Божието яйце, но още по-увѣренъ бѣхъ, че тя знаеше, кой го бѣ взелъ. Ако бѣше хокала съ укорни думи, не знамъ дали тѣй много бихъ се срамувалъ, какъвто срамъ изпитвахъ отъ пълното съобичъ и милость

Никола В. Ракитиѣвъ